

tør betragtes som en naturlig Repræsentant for Skibsbederne i Kjøbenhavn, som har gjort Forslag til at forhøje Afgifterne for Stribene. Grosserer-societetets Comitee har gjort Forslag, derom i Erkjendelse af, at det vilde være et stort Gode, hvis man kunde skaffe Midler tilstede til Oprettelsen af et saadant Sømandshjem som det, hvorom der fra flere Sider har været Tale. Naar altsaa Skibsbedernes naturlige Repræsentant her i Kjøbenhavn, Grosserer-societetets Comitee, mener, at der ikke er nogen Fare ved at bibeholde disse Afgifter og endogaa i nogen Grad at forsøge dem, tror jeg ikke, at der er nogen sær Opfordring for os til at frygte for, at man i dette Stykke skulde gaae Skibsfarten for nær. Derimod er det jo ganske vist, at det, som det er blevet udviklet fra flere Sider, kan falde trykkende for Søfolkene at udrede 1 pCt. af deres Hyre, navnlig naar man giver det denne Fremstilling: een Procent, der viser hen til en Procentsskat. Men saaledes, som det er fremstillet, navnlig af min ærede Ven, der sidder foran mig (Turen), tror jeg, at jeg tør sige, at praktisk føler den enkelte Sømand just ikke denne Afgift som meget trykkende. Var der Tale om at indføre denne Afgift fra Nytt af, saa tror jeg, at vi snart Alle vilde blive enige om, at det skulde man ikke gjøre, men her er jo vel at mærke ikke Tale om at indføre nogen ny Afgift, men kun om at bibeholde en Afgift, som har hvilet paa Søfolkene i over et Aarhundrede, en Afgift, der har været noget forskjellig til forskjellige Tider, men i den senere Tid er bleven nedsat til den Størrelse, som den nu har. Det er ganske vist, at der fra den Forening, der af de simplere Søfolk her i Kjøbenhavn betragtes som deres naturlige Repræsentant, nemlig Sømandsforeningen, fra første Færd af er anket over denne Afgift, men det har vist sig imod Slutningen, at den samme Forening har erkjendt, at naar man kunde faae Baterskontinstitutionen ordnet paa den Maade, som Foreningen anseer for den rigtige; saa var den ikke blot til Gavn for de simplere Søfolk, men saa var den i den Grad til Gavn for dem, at man efter Foreningens Mening burde være rede til

fremdeles at lade denne Afgift paahvile dem, og nu tror jeg dog, at man maa indrømme, at Sømandsforeningen maa have ligesaa megen Føie til at tale paa Søfolkernes Vegne som noget enkelt Medlem her i denne Sal. I og for sig kan jeg ikke nægte, at det forekommer mig, at det lader sig vel forsvare at tage en Afgift af dem, der nyde Godt af en saadan Institution som den, hvorom der her er Tale. Den Institution, hvorom der her er Tale, gaaer jo nemlig ud paa Udøvelsen af en Virksomhed til Bedste for enkelte private Borgere i Anledning af Forhold, som maae siges at være aldeles private og privatvellige. Baterskontens Mellemkomst skal finde Sted, naar en privat Skipper skal slutte en privat Forhøyringscontract med private Søfolk, og naar dette reent private Forhold imellem disse reent private Personer skal ophøre; Baterskontens Tjeneste paakaldes da i Interesse af og til Bedste for disse private Mænd i deres private Contractsforhold. Naar det er Tilfældet, saa forekommer det mig ganske naturligt, at de private Borgere, som have Gavn af denne Bestillingsmand, ogsaa betale, hvad der udfordres for at yde ham en passende Løn. Dette er dog efter min hele Opfattelse af denne Sag et mere underordnet Punkt. Tror man, at man kan paalægge Statskassen at udrede den ikke store Sum, der her er Tale om, for paa den Maade at fritage Søfolkene for den Afgift, som de forøvrigt i og for sig just ikke stærkt have beklaget sig over; saa kan jeg naturligvis ikke have Noget derimod, men ligeoverfor den stærke Tale om den Haardhed og Ubillighed, som der i dette Stykke skulde vises imod den simplere Sømand, har jeg dog troet det rigtigt at fremhæve den Modbetragtning, at der her er Tale om reent private Forhold, og at man kræver denne Bestillingsmands Medhjælp i de private Mænds egen private Interesse. — Der er endnu to underordnede Punkter, som jeg dog vil berøre. Det er blevet udtalt, navnlig fra Sømandsforeningens Side, at det, som det navnlig kom an paa ved Baterskontinstitutionen, var at faae det brevet dertil, at Baterskonten blev, hvad han helst skal være, en Mellemmand mellem Skipperne og Rhedere paa den ene